

Φ6.

«Με ρωτάνε πώς κι έτυχε να βγω στο θέατρο. Τους ξαφνιάζει η απάντηση που τους δίνω: ο πατέρας μου ο ίδιος με πήρε από το χέρι, που λένε, και με πήγε στον Θόδωρο Συναδινό, το θεατρικό συγγραφέα και διευθυντή της Δραματικής Σχολής τού υπό ίδρυση τότε Εθνικού Θεάτρου...»

«Δεν θα ξεχάσω τη συνάντηση εκείνη με τον Θόδωρο Συναδινό. Ο πατέρας μου μπροστά. Εγώ σε κάποια απόσταση, δίπλα του, συνεσταλμένη και ανήσυχη. Ο πατέρας μου αποφασιστικός και πλημμυρισμένος από βεβαιότητα. Λες και θα του παρουσίαζε το μεγαλύτερο θεατρικό ταλέντο της υπηλίου.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

—**Η κόρη μου έχει σπάνιο θεατρικό ταλέντο, του λέει.**
 —**Και ο Συναδινός:**
 —**Πώς το ξέρετε;**
 —**Η απάντηση του πατέρα μου ήρθε**

κοφτή:

—**Μα, είμαι ο γεννήτωρ!**»

Η **Βάσω Μανωλίδου** αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο μια ζωή γεμάτη απρόοπτα της σκηνής και του ιδιωτικού της βίου, σε μια πλούσια έκδοση του Μορφωτικού Ιδρύματος της Εθνικής Τραπέζης με τίτλο «**Βάσω Μανωλίδου**». Πρόκειται για ένα λεύκωμα που στολίζεται με πλήθος φωτογραφιών της πανέμορφης, στα νιάτα της, ηθοποιού, που έλαμψε ερμηνεύοντας αμέτρητους ρόλους «κλασικούς και σύγχρονους, δραματικούς και γελαστούς, “ταπεινούς” κι “αρχοντικούς”... Και τους πλούτισε, τους “ευλόγησε” με τη λάμψη της μορφής της, με τη κελάρυσμα της φωνής της, με τη νεανική τρυφερότητα και το γυναικείο πάθος της, με την κοριτσιίσικη αφέλεια και τη θηλυκή πονηριά, με την έμφυτη χάρη της και την έντεχνη αλλά ποτέ επιτηδευμένη υπόκρισή της...» όπως σημειώνει προλογικά ο **Μάριος Πλωρίτης**. «Γεννήθηκα στην Πλάκα, στην οδό Μνησικλέους, ο πατέρας

μου Μακεδόνας από το Βελβεντό των Πιερίων, η μητέρα μου Κρητική.

»Στο διπλανό, δίδυμο σπίτι της οδού Μνησικλέους ζούσε η οικογένεια της **Μαίρης Αρώνη**, πρώτης μου εξαδέλφης (οι μητέρες μας ήταν αδελφές). Τέσσερα αδέρφια εμείς κι άλλα τέσσερα μεγάλωναν στο διπλανό σπίτι.

»Ο πατέρας μου ήταν εμπορικός αντιπρόσωπος και ο πατέρας της **Μαίρης** χρηματιστής.

«Παγώνει...»

»Οι γονείς μας μάς είχαν γράψει, τη **Μαίρη** κι εμένα, στο

Η Βάσω Μανωλίδου αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο τη ζωή και την καριέρα της

Μουσικό Λύκειο, κοντά στην Καπνικαρέα, για πιάνο και απαγγελία, στην τάξη της Εφης Αγρα (Κατσικοπούλου, μητέρα του Νίκου Χατζίσκου). Κάποια Κυριακή πρωί, θα έδινε το Ωδείο μας μια φιλανθρωπική παράσταση στον “Παρνασσό”. Η **Μαίρη** θα απαγγελλε τη “**Νεκροψία**” της Αντα Νέγκρι κι εγώ το “**Ο Βοριάς που τ**

αρνάκια παγώνει” του Γ. Ζαλοκώστα. Περιμένοντας στα παρασκήνια να ‘ρθει η σειρά μου, είδα ένα γεράκο να κρατά τρεις ανθοδέσμες. Μου είπαν πως ήταν από τον Φλεριανό. Τον ρώτησα για ποιους τις προόριζαν, και μου απάντησε πως ήταν για τρεις κοπέλες που έπαιρναν μέρος στην παράσταση. “Κι αν κάποια”, του είπα, “δεν μπορεί να πει τίποτε (από το πολύ τρακ, σκεφτόμουν), τι θα κάνετε;”.

Με κοίταξε καλά καλά, σαν να μην καταλάβαινε τι ήθελα να του πω. «Πρώτη απαγγείλε η **Μαίρη** τη “**Νεκροψία**”, με

θάρρος και στόμφο φτασμένης ηθοποιού. Ηρθε και η δική μου σειρά. Τα πόδια μου ήταν σαν καρφωμένα στο πάτωμα. Κάποιο χέρι μ’ έσπρωξε προς τη σκηνή. Εριξα μια ματιά στην πλατεία, και αποσβολώθηκα. Διέκρινα τον πατέρα μου στην πρώτη σειρά να μ’ ενθαρρύνει με το βλέμμα. Μόλις και κατάφερα να ψελλίσω τα πρώτα λόγια. Ομως με το που έφτασα στη λέξη “παγώνει”... πάγωσε και μένα η φωνή μου. Δεν θυμόμουν πια τίποτε. Είδα την αυλαία να κλείνει ξαφνικά κι ένα χέρι με μια ανθοδέσμη να μένει απέξω!»

Με άριστα

Τέλειωσε τη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου με άριστα. Πρώτος μισθός της 6.000 δρχ., που το 1935 έγιναν 8.500 δρχ. γιατί ήταν η μοναδική πρωταγωνίστρια ενζενί του Ε.Θ. και κρατούσε στην πλάτη της ένα σημαντικό μέρος του ρεπερτορίου. Πρώτος ρόλος της η **Νερίτσα** στον «**Εμπορο της Βενετίας**» με σκηνοθέτη τον Φώτο Πολίτη. Αντικατέστησε τη **Μαίρη Σαγιάνου** που πέθανε ξαφνικά από τύφο. Οι κριτικές δεν ήταν ομόθυμα επαινετικές. Όλες όμως ήταν ευνοϊκές και μιλούσαν για μια μελλοντική λαμπρή θητεία στο θέατρο. Η μεγάλη επιτυχία της ήρθε με το «**Φιντανάκι**» του Παντελή Χορν. Μέχρι το τελευταίο έργο που έπαιξε στο Εθνικό, οι «**Ευτυχισμένες μέρες**» του Σάμουελ Μπέκετ, πέρασε μια ολόκληρη ζωή, έζησε μαζί με τις ευτυχισμένες μέρες μιας επιτυχημένης σταδιοδρομίας «τη Βασανιστική αγωνία που υπάρχει πίσω από την ερμηνεία ενός ρόλου, ιδίως ενός ρόλου του κλασικού δραματολογίου». «**Ακόμη και τώρα**» λέει η **Βάσω Μανωλίδου** «που δεν παίζω και πηγαίνω να δω κάποια παράσταση κλασικού έργου, υποφέρω. Υποφέρω για λογαριασμό των ηθοποιών που βγάζουν την ψυχή τους μπροστά στο θεατή».

«Η κόρη μου έχει σπάνιο θεατρικό ταλέντο»